

Megnyerő stílussal

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Máté 15:21-28; János 4:27-30, 39-42;
Róma 15:7; Efezus 4:32; 2Thesszalónika 1:1-4; 1Péter 3:15

„Az Úr Krisztust pedig szenteljétek meg a szívetekben. Mindig legyetek készek megfelelni mindenkinek, aki számon kéri tőletek a bennetek levő reménységet. De szelídséggel, félelemmel és jó lelkiismerettel tegyétek” (1Pt 3:15-16, ÚRK).

Minél mélyebben tanulmányozzuk Jézus életét, annál inkább csodáljuk, mennyire képes volt elfogadni és megerősíteni az embereket. Kora vallási vezetőinek időnként ugyan elevenébe vágott feddő szavaival, de szívesen fogadta azokat, akik bűnökkel küzdöttek, akiket a bűntudat gyötört és mások reménytelen esetnek tartottak. Kegyelmevel fordult feléjük, irgalmazott még a legalábbvaló bűnösnek is. Bűnbocsánatának mélysége összehasonlíthatatlanul nagyobb a bűneiknél, szeretete nem ismer korlátokat.

Jézus soha nem érezte a büszkeségnek vagy a felsőbbiségtudatnak még a leghalványabb jelét sem. Mindenki az Isten képére teremtett, azonban a bűn miatt elbukott embert látta, akinek a megváltásért jött a földre. Szeretetének hatókörén senki nem esett kívül, senki nem zuhant olyan mélyre, hogy kegyelme ne érhetné el. Tiszteletet tanúsított mindenki iránt, akivel kapcsolatba került, becsben tartotta az emberi méltóságot. Isten országa felé fordította az embereket, mert hitt bennük. Jelenlétében életek változtak meg, mivel őszinte törődést tanúsított. Az emberek felemelkedtek, olyanná váltak, amilyenné hite szerint válhattak.

Az e heti tanulmányunkban még mélyebben foglalkozunk azzal, hogyan viszonyult Jézus az emberekhez. Felfedezzük majd, hogyan alkalmazzuk ezeket az elveket a saját életünkben.

NYITOTTSÁG AZ EVANGÉLIUMRA

Olvassuk el Jn 4:27-30 és 39-42 verseit! Hogyan példázza Jézus találkozása a samáriai asszonnyal, hogy minden ember nyitott lehet az evangélium befogadására, még az is, akiről nem gondolnánk?

A tanítványok a legkevésbé sem számítottak arra, hogy Samáriában az evangéliumra nyitott embereket találjanak. A tantételek és az istentisztelet kérdésében állandó konfliktus volt a samaritánusok és a zsidók között, ősrégi volt ez az ellentét. A samaritánusok be akartak kapcsolódni a jeruzsálemi templom építésébe, de megtagadták tőlük ezt a lehetőséget, a körülöttük élő pogány népekkel való vegyes házasságaik és a nem szigorú hitbeli nézeteik miatt. Ők ezért felépítették a saját templomukat Garizim hegyén. A tanítványok szívesen elkerülték volna Samáriát mint az evangélium hirdetése szempontjából terméketlen talajt.

Jézus azonban látta, amit a tanítványok nem: a nyitottságot. Ezekkel a szavakkal kezdődik János elbeszélése a samaritánus asszony történetéről: „*elhagyta Júdeát, és elment ismét Galileába. Samárián kellett átmennie*” (Jn 4:3-4, ÚRK). Jézusnak „át kellett mennie” Samárián, mert a Szentlélek meggyőzte arról, hogy befogadó szíveket talál azon a helyen, amiről sokan ezt nem hitték volna. Amikor a Szentlélek megkeni a szemünket, lehetőségeket látunk ott, ahol mások csak nehézségekre számítanak; gazdag aratást látunk Isten országa számára ott, amit mások sivár pusztaságnak tartanak.

ApCsel 8:4-5, 14 versei szerint végül milyen eredménnyel járt Jézus samáriai szolgálata?

A tanítványok elkerülték volna Samáriát, anélkül, hogy alkalmat adtak volna a lakóinak meghallani Isten Igéjének igazságát. Jézus azonban látta, amit ők nem. Felismerte, hogy a Szentlélek nyitottságot teremtett az asszony szívében. Drámai megtérési története a város lakóinak tucatjaira hatott. Nem fogjuk mindig azonnali eredményét látni a bizonyágtételünknek, de ha elvetjük a magokat a befogadó szívekbe, egy nap majd beérik az aratás Isten dicsőségére.

Nem tudjuk igazán felmérni, milyen hatása lesz szavainknak és tetteinknek az emberekre, sem jó, sem rossz értelemben. Miért legyünk tehát mindig igen körültekintőek, hogy mit mondunk és teszünk mások előtt?

MÁS HOZZÁÁLLÁSSAL

A hozzáállásunk általában meghatározza, hogy mennyire tudunk hatni az emberekre. A nyers, bírálható és barátságtalan modor inkább elidegeníti az embereket, és még ha sikerül is bizonyosságot tennünk, a szavainkat, bármennyire igazak is, kevésbé fogják jól fogadni.

Ezzel szemben a pozitív hozzáállás és a másik ember iránti bizalom vonzó, barátságot teremt. Jézus gyönyörűen kifejtette ezt az elvet: *„Nem mondalak többé titeket szolgálóknak; mert a szolga nem tudja, mit cselekszik az ő ura; titeket pedig barátainknak mondtalak; mert mindazt, amit az én Atyámtól hallottam, tudtul adtam néktek”* (Jn 15:15). A barátok elfogadják egymást a gyengeségeikkel és hibáikkal együtt is, és osztoznak örömben-bánatban.

Mt 15:21-28 és Mk 14:6-9 szakaszaiban két, egészen eltérő körülmények között élő nő történetéről olvashatunk. Jézus látszólag durva az egyikkel, a másikkal pedig kedves. Mi utal mégis ezekben a versekben arra, hogy mindkettőjük felé üdvözítő kegyelemmel fordult, bizalmat épített?

Máté evangéliuma 15. fejezetében Jézus egy kánaáni asszonnyal találkozott, akinek a kérését eleinte szándékosan mintha visszautasította volna, ám a nőnek, miközben tovább könyörgött, a hite csak erősödött. Jézus végül teljesítette a kérését, majd olyan kijelentést tett, amit Júdeában a kor vallási vezetői semmilyen körülmények között nem mondtak volna egy szegény, kánaáni asszonynak: *„Asszony, nagy a te hited”* (Mt 15:28, ÚRK)! Egy vallási tanító szájából elhangozható legnagyobb elismerésben részesítette. El tudjuk képzelni, milyen örömet jelentett ez az asszonynak, mennyire megváltozott az élete? A Jézus lábát drága parfümmel megkenő nő zsidó, de rossz hírű, szegyenletes múltú volt, aki sok bűnt elkövetett, Isten azonban megbocsátott neki, az élete megváltozott és megújult. Mások elítélték, Jézus azonban védelmébe vette és megdicsérte. Kijelentette: *„bárhol hirdetik majd az evangéliumot az egész világon, amit ez az asszony tett, azt is elmondják majd az ő emlékezetére”* (Mk 14:9, RÚF).

Mit mondhatunk az iménti két történet alapján a pozitív, megnyerő hozzáállás lényegéről? Miben kell változtatnunk az emberekhez való viszonyulásunkban, nemcsak a bizonyágtétel, hanem általában az egész élet szempontjából?

SZERETETTEL KÉPVISELNI AZ IGAZSÁGOT

Maga a barátság nem nyeri meg az embereket Krisztus számára. Talán sok barátunk van, akikkel szeretünk együtt lenni és ők is élvezik a mi társaságunkat, viszont ha soha nem beszélünk nekik arról, mit jelent nekünk Jézus és hogyan változtatta meg az életünket, a barátságunknak nem lesz örökre szóló hatása. Lehet, hogy kellemes társaságnak tartanak, de Isten ennél többre hív. A barátság önmagában nem vezeti Krisztushoz az embereket, viszont a barátságtalanságunk tőle is elfordíthat sokakat.

Pál apostol arra emlékeztet, hogy *„igazságban kell élnünk és szeretetben”* (Ef 4:15, SZIT). Úgy szövődnek baráti szálak, ha amennyire csak lehet, egyetértünk az emberekkel, érzékeltetjük, hogy elfogadjuk őket, és ahol csak mód van rá, kifejezzük az elismerésünket. Igen fontos, hogy szokásunkká váljon a jót keresni másokban, nem a rosszat!

Olvassuk el 2Thessz 1:1-4 verseit! Soroljunk fel néhányat Pál elismert szavaiból, amelyeket a thesszalonikai hívőknek írt!

Vannak, akik mintha örömeiket lelnék abban, hogy keresik másokban a rosszat, talán azért, mert így magukat jobbnak látják.

Pál apostolra éppen ennek az ellenkezője volt a jellemző. A jót kereste a gyülekezetekben, amelyekben szolgált. Természetesen elítélte a vétket, nem értett egyet a bűnnel, de arra összpontosított, hogy építse az általa alapított gyülekezeteket. Ennek egyik módja volt az, hogy azt emelte ki, amit helyesnek tartottak.

A pozitív kapcsolatok fontosságáról Ellen G. White a következő, figyelemre méltó megjegyzést tette: „Ha megaláznánk magunkat Isten előtt, ha kedvesek, udvariasak, jószívűek és együttérzőek lennénk, százan térnének meg az igazsághoz ott, ahol most csak egy megtérés van” (*Testimonies for the Church*. 9. köt. 189. o.).

Gondolkozzunk még ezen az idézeten! Milyen hatása lenne a gyülekezetünkre, ha minden tag szívéből kedvesség, udvariasság, jóindulat és együttérzés áradna? Milyen lenne így a közösségünk? Most pedig nézzünk saját magunkba, és mérlegeljük, hogyan tudnánk fejlődni ezen a területen!

AZ ELFOGADÁS ALAPJA

Róm 15:7 és Ef 4:32 versét elolvasva hogyan mutatnánk be az elfogadás alapját? Mi a lényege az elfogadás hozzáállásának?

Pál apostol ebben a két igében bemutatja, hogy mi áll az elfogadó lelkület mögött. Mivel Krisztus mindannyiunknak megbocsátott, elfogad minket, vajon mi megtagadhatnánk egymástól a bocsánatot, az elfogadást? Valójában éppen azért fogadhatjuk el egymást a hibáink dacára is, mert Jézus is ezt tette velünk. Gondoljuk csak alaposan végig, hogy ez mit jelent! Nézzünk magunkba, hogy mit tettünk, vagy esetleg még most is ugyanazzal a dologgal küzdünk! Gondoljunk olyasmire, amiről talán csak mi magunk tudunk, sőt elborzadnánk, ha mások is tudomást szereznének róla! Hit által Krisztus viszont elfogad, pedig tudja mindazt, amiről másoknak fogalma sem lehet. Igen, Ő tisztában van mindennel, és még így is elfogad, de nem a saját jószágunk miatt, hanem azért, mert Ő jó!

Hogyan viszonyuljunk tehát másokhoz mi?

Vannak, akik ezt nem tudják könnyen megérteni. Az igazi elfogadás azt jelenti, hogy olyannak fogadjuk el az embereket, amilyenek, a bűnös szokásaikkal együtt, mivel Isten őket is a saját képére teremtette. Krisztus meghalt értünk, „*mikor még bűnösök voltunk*”, megbékéltetett bennünket Istennel, amikor még az ellenségei voltunk, ezért bocsáthatunk meg másoknak, fogadhatjuk el őket. Krisztus irántunk való szeretete az alapja annak, hogy képesek lehetünk megbocsátani egymásnak, elfogadni egymást (Róm 5:6-10). Amikor azonban már létrejött az elfogadó kapcsolat, amikor törődünk egymással, gyakran arra is szükség van, hogy szeretettel elmondjuk a másiknak a Szentírás igazságait. Amennyiben ezt nem tesszük meg, a szereteten ejtünk csorbát. Barátként törődünk annyira egymással, hogy elmondjuk az egész életet megváltoztató, örökérvényű igazságokat.

Jézus nem azt mondta, hogy „Tedd, amihez kedved van! Jó lesz az is, én elfogadlak.” Ő inkább így viszonyult az emberekhez: „Bármit is tettél, kész vagyok megbocsátani neked, és erőt adok a változáshoz!” Az emberek szívét meg lehet nyerni, az életük megváltozhat, ha alázattal, krisztusi lelkülettel, szeretettel tárjuk fel a bibliai igazságot.

Hogyan lehet elfogadni a másik embert anélkül, hogy egyetértենék a bűneivel? Hogyan lehetséges elfogadónak lenni, miközben nem helyesljük vagy túrjuk meg a bűnt?

SZERETETTEL BEMUTATNI AZ IGAZSÁGOT

Jézus nem mulasztotta el bemutatni az igazságot, még a „szeretet” kedvéért sem, hiszen az nem lett volna szeretet. A szeretet mindig a másik javát keresi, és nem állhat ellentétben az igazsággal. Az alázattal és kedvesen elmondott igazság a szeretet kinyilvánítása. „*En vagyok az út, az igazság és az élet*” (Jn 14:6) – mondta Jézus, Ő az üdvösség egyetlen útja (ApCsel 4:12). Kegyelme üdvözít, hogy megismerhessük igazságát és élhessük az életét. Az igazság szeretet nélkül fojtogató törvényeskedéshez vezet, ami kiöli a lelki életet. Az úgynevezett „szeretet” igazság nélkül toleráns szentimentalizmusba visz, aminek nincs tartalma, és így az ember a bizonytalanság tengerén fog hanykolódni. A szeretettel képviselt igazság őszinte keresztény tapasztalathoz vezet, ami világos irányt, célt és bizonyosságot ad.

Olvassuk el 2Tim 4:2, Tit 3:4-5 és 1Pt 3:15 verseit! Mely kifejezések érzékeltetik ezekben az igékben a bibliai igazság és az alázatos, elfogadó lelkület közötti egyensúlyt?

Az Újszövetség írói soha nem hangsúlyozták túl a szeretetet az igazság rovására. Gyönyörűen összekapcsolták a szeretetet az igazsággal, a kegyelmet a törvénnyel, az irgalmat az őszinteséggel. Péter arra tanította a hittestvéreit, hogy „*készek legyetek megfelelni mindenkinek, aki számot kér tőletek a bennetek levő reménységről, szelídséggel és félelemmel*” (1Pt 3:15). Más szóval: tudnotok kell, hogy miben hisztek és miért, valamint képeseknek is kell lennetek ezt elmagyarázni. Ez nem jelenti azt, hogy az ember mindig mindenre tudja a választ vagy mindenkit meg tud győzni a hitéről. Csupán arról van itt szó, hogy „*szelídséggel és félelemmel*”, vagyis alázattal és a szóban forgó kérdés nagyságának tudatában képes elmondani, hogy miben hisz és miért.

Pál azt tanácsolta fiatal pártfogoltjának, Timóteusnak, hogy „*Hirdesd az igét, állj elő vele alkalmatos, alkalmatlan időben, ints, fedj, buzdíts teljes béketűréssel és tanítással*” (2Tim 4:2). Tituszt pedig emlékeztette, hogy Isten jósága és szeretete üdvözíti azokat, akik újjászülettek benne (Tit 3:4-5).

Isten bennünket is arra hív, hogy szeretettel képviseljük az igazságot, teljes szelídséggel és alázattal. Urunk azt akarja, hogy elfogadó lelkülettel hozzá csatlakozva mi is hirdessük az utolsó idők üzenetét a Krisztus nélkül a halálba tartó világnak.

Tegyük fel, valaki megkérdezi tőled, miért vagy keresztény. Mit mondanál neki, és miért?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Krisztusban egyesül a pásztor gyengédsége, a szülő szeretete és a könnyőreletes Üdvözítő páratlan kegyelme. Áldásaival a legvonzóbb formában ajándékoz meg bennünket. Nem elégszik meg azzal, hogy tudunkra adja áldásait. Oly módon nyújtotta felénk azokat, hogy felkeltse bennünk a vágyat irántuk. Így Isten szolgálainak a kibeszélhetetlen ajándék dicsőségét és gazdagságát kell másoknak bemutatniuk. Krisztus csodálatos szeretete megolvasztja és leigazza a szíveket, miközben a tantételek pusztá ismételtetésével nem érünk el és nem végzünk el semmit. »*Vigasztaljátok, vigasztaljátok népemet, így szól Istenetek... Magas helyre menj fel, örömondó Sion! emeld föl szódat magasan, örömondó Jeruzsálem!... Mondjad Júda városainak: Imhol Istenetek; Imé az Úr Isten jó hatalommal, és karja uralkodik! Imé jutalma vele jó, és megfizetése Ő előtte. Mint pásztor, nyáját úgy legelteti, karjára gyűjti a bárányokat és ölében hordozza, a szoptatósokat szelíden vezeti*« (Ézs 40:1, 9-11)” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 733. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Sajnálatos módon vannak, akik jobban érzik magukat, ha rámutathatnak mások hibáira. Hogyan lehetünk biztosak abban, hogy mi magunk nem esünk ebbe a gondolkodási csapdába?
- 2) Képzeld el azt a jelenetet, hogy az egyik barátunk közvetlenül egy temetés után hozzánk fordul: „Annyira örülök, hogy a nagynémem a mennyből néz le rám! Olyan jó érzés ez nekem!” Az e heti tanulmányunkban taglalt elvek alapján mit mondanánk erre? Vagyis, valóban fontos a holtak állapotának bibliai tanítása, de miért nem ez a legjobb alkalom, hogy leckét adjunk neki erről a témáról?
- 3) Beszéljessünk az alábbi kijelentésről a bizonyágtétel kapcsán! „Amikor az ember a rosszat keresi másokban, éppen azzal önmagában erősíti a rosszat. Mások hibáival foglalkozva mi magunk is ugyanarra a képre változunk. Viszont ha Jézusra nézünk, az Ő szeretetéről és tökéletes jelleméről beszélünk, az Ő hasonlatosságára változunk. Az általa élénk állított, magasztos ideált szemlélve mi magunk is felemelkedünk a tiszta és szent légkörbe, Isten jelenlétébe. Amíg ott időzünk, olyan fény sugárzik rólunk, ami mindenkit megvilágosít, aki kapcsolatba kerül velünk” (Ellen G. White: *Gospel Workers*. 479. o.).

BÓDÁS JÁNOS:

ISTEN

Belefér Ő egy röpke pillanatba,
és betölti a végtelen időt.
Őt hordozza a testek csöppnyi sejtje,
de kezétől mozdul az ég s a föld.

Ő az, ki tejillatú gyermekálmot,
s mindenséget ostromló vágyat ad,
s míg roppant változásokat igazgat,
számon tart porszemet, hajszálszakat.